

JÁSZ ATTILA

szertartáspróba1

*Térdre borulva
megcsókolni a földet
az ég nevében.*

szertartáspróba2

Meghozta áldozatát az aranyhal, akiről már írtam korábban, a törött farkú, az öngyilkossággal próbálkozó. Miután megmentettem, és életben is maradt, azt kértem tőle, hogy éljen. Élt, élni segített. Törött farokkal, térd és csípő-protézisekkel kiegészülve, mindegy. Megvárta, míg megerősödöm, és élni akarok. Aztán bemutatta áldozatát. Pontosabban meghozta, immár szabályosan, ahogy kell. Néhány napos agónia után felfeküdt a víz színére. Az akváriumot meghagyom az emlékének, hogy ne felejtsem el, amit tanított. A halálával is. Az életről.

MURÁNYI ZITA

megváltás

*az éjszaka milyen szép ezüsthajat növesztettek a fák
vagy az ég cipeli a súlyos ködsapkát és úgy pattan föl
az első ablak odaát mint a tavaszi rügy pattogás*

*már napok óta nem láttam verebet talán ez az ezüsthajú
szomorúság kergette messze a cinkéket azért nem lelnek
az ágakon menedéket*

*de az is lehet ebben az istentelen decemberi járásban
a varjúsárnyak sötét trapézai kaszálnak
míg egyre magasabbra száll a bánat*

*mintha odafönt abban az elérhetetlen sávban
panaszos varjúkárogásból szólnének gyászruhát
a megváltásnak.*

sugallat

*hány ezer éve fárad az ég
minden éjjel kibontja csillagos
fegyverzetét a fény és aranyos
színt ölt amikor a holdra lép*

*hány ezer éve ragyog a nap
sugarak fonják körül az évmilliókat
ebben a végeláthatatlan körforgásban
megszámlálhatatlan nyár ősztavas*

*támaszkodik a tüzes tányérnak
de ez a mai reggel felesel
a fönnálló világrénddel
barna leveleket cipelnek az ágak*

*kibonthatatlan őszi zsolozsmákat
és zörögnek és búgnak hátukat
vetve egy távoli mennyországnak
ahol minden hajnalban föltámad*

*egy és oszthatatlan és mindenben ott van
fölaprózhatatlan mégis az ember az
akiben nagy ritkán megmutatkozhat
ebben a távoli rengetegben tobozok*

*cipelik a fenyőgallyat ami a ragaszkodó
csüngésben talál nyugalmat míg itt a földön
olyan csöndesen hullnak le az utolsó őszi
levélhajak mint egy isteni sugallat.*